

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Quæstiones, Qvæ Dispvatæ Dicvntvr, & Quæstiones
Quodlibetales, siue Placitorum eiusdem S. Thomæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

4 Vtrum hæc sit falsa; Deus potest peccare si vult.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72780)

simul esse & non esse: & eiusdem rationis est, quod fuit, non fuisse. Vnde Augusti. dicit 26. contra Faustum. Quisquis dicit, si omnipotens est Deus, faciat vt ea quæ facta sunt, facta non fuerint, non videt se hoc dicere, faciat vt ea quæ vera sunt, eo ipso quo vera sunt, falsa sint.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod cum verbum sit conceptus mentis, nihil quod contra dictionem implicatur, verbum dici potest, quia non cadit in conceptu mentis, vt probatur in 4. Metaphyl.

ARTICVLVS IIII.

Vtrum hæc sit falsa, Deus potest peccare si vult.

AD SECUNDVM sic proceditur. Videtur quod hæc sit falsa, Deus potest peccare si vult. De quocumque enim possum dicere, quod homo potest facere si vult, potest etiã dici simpliciter, quod homo potest facere illud. Si ergo hæc propositio est vera, Deus potest peccare si vult, sequitur quod hæc sit vera, Deus potest peccare: sed hoc est erroneum. ergo & primum.

SED CONTRA. Quicumque vult peccare, peccat: sed sequitur si Deus peccat, potest peccare. ergo sequitur, si vult potest peccare.

RESPON. Dicendum, quod hæc coniunctio, si, ordinem quandam importat. Potest autem in proposito duplicem ordinem importare. Vno quidem modo, ordinem causæ, siue principij, & hoc modo propositio falsa est, voluntas enim Dei est principium & causâ respectu creaturarum, non autem respectu eorum quæ pertinent ad diuinam naturam: vnde non dicimus, quod pater genuerit filium voluntate, sed naturaliter, vt patet per Hilariũ in libro de syno. Potentia autem Dei ad ipsam naturam diuinam pertinet: vnde hoc ipsum quod est posse peccare, non est subiectum diuinæ voluntati, alioquin voluntas Dei esset principium immutationis diuinæ, quod est impossibile. Alio modo, potest importare ordinem consequentiæ, & sic hæc locutio est vera. Si Deus vult peccare, potest peccare. Sequitur enim sine conditione, si argumentamur ex impossibili posito. Deus vult peccare. ergo potest peccare. Omnia enim quæ vult potest, sed non econuerso.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod cum dicitur, Si homo vult currere, potest currere, antecedens est possibile, & ideo consequens est simpliciter possibile: sed cum dicitur sic. Si Deus vult peccare, potest peccare, antecedens est impossibile, vnde nihil prohibet conditionalem esse veram, consequente existente impossibili.

QVÆSTIO III.

DEINDE quantum ad naturam assumptam, quæstia sunt duo.

¶ Primo, Vtrum totus sanguis, quæ Christus in sua passione effudit, in resurrectione ad corpus eius redierit.

¶ Secundo, In quo Christus nobis maius signum dilectionis exhibuerit, vtrum in hoc quod Christus passus est pro nobis, vel in hoc quod corpus suum dedit nobis sub sacramento in cibum.

ARTICVLVS V.

Vtrum totus sanguis Christi, qui in passione eius est effusus, ad corpus eius in resurrectione redierit.

CIRCA primum sic proceditur. Videtur quod totus sanguis Christi, qui est in passione eius effusus, ad corpus eius in resurrectione redierit. Resurrectio enim nostra conformis erit resurrectioni Christi, secundum illud ad Philip. 3. Reformabit corpus humilitatis nostræ cõfiguratum corpori claritatis suæ: sed ad corpus nostrum in resurrectione redibit totum quod fuit de veritate humanæ naturæ. Sanguis autem Christi in passione effusus, fuit de veritate humanæ naturæ, & sacer dicitur, secundum illud, Quem sacer cruor, perunxit fufus agni corpore. ergo videtur quod ille sanguis Christi in passione effusus, in resurrectione ad corpus eius redierit.

¶ 2. Præter. Verbum Dei numquam deposuit quod in nostra natura assumpsit, partibus humanæ naturæ ab inuicem in passione separatis: sed verbum Dei assumpsit in natura nostra non solum corpus, sed etiam sanguinem. ergo sanguis ille numquam fuit a verbo depositus. redijt ergo ad ipsum in resurrectione.

SED CONTRA est, quod in aliquibus ecclesijs sanguis Christi vsque hodie dicitur seruari.

RESPON. Dicendum, quod in resurrectione tam Christi, quam nostra, totum quod fuit de veritate humanæ naturæ, reparabitur, non autem illa quæ de veritate humanæ naturæ non fuerunt. Et quãuis circa ea quæ sunt de veritate humanæ naturæ, sit diuersa diuersorum opinio, secundum quamlibet opinionem non totus sanguis nutrimentalis, id est, qui ex cibis generatur, pertinet ad veritatem humanæ naturæ. Cum ergo Christus ante passionem comederit & biberit, nihil prohibet in eo fuisse aliquem sanguinem nutrimentalem, qui ad veritatem humanæ naturæ non pertinet, & quem oporteret ad corpus eius in resurrectione redire. Sed quia specialiter fit quæstio de sanguine in passione effuso pro redemptione humani generis, de hoc magis dicendum videtur, quod totus in resurrectione ad corpus Christi redierit triplicatione, quarum prima accipit potest ex ætate Christi patientis. Passus est enim in perfectissima ætate, in qua maxime ea quæ in homine inueniuntur, ad veritatem humanæ naturæ pertinere videntur, tamquam ad maximam perfectionem adducta. Secunda sumitur ex merito passionis. Si enim sanctorum martyrum illæ partes, in quibus passionem pro Christo sustinuerunt, quandam privilegiatum fulgorem in resurrectione habent, vt Augustinus dicit 21. de ciuita. Dei. ergo multo magis sanguis Christi, quem pro salute humani generis effudit, ad gloriosam resurrectionem reparatus est. Tertia ratio potest sumi ex ipsa virtute passionis. Sanguis enim ille in passione effusus humanum genus sanctificauit, secundum illud ad Hebræos vltimo, Iesus vt sanctificaret per sanguinem suum populum extra portam passus est. Humanitas autem Christi salutiferam virtutem habuit ex virtute verbi sibi vniti, vt Damasc. dicit in 3. lib. Vnde manifestum est, quod sanguis in passione effusus, quæ maxime fuit salubris, fuit diuinitati vnitus: & ideo oportuit, quod in resurrectione iungeretur alijs humanitatis partibus. Sanguis autem Christi, qui in quibusdam ecclesijs ostenditur, dicitur ex quadam

Quodlib. S. Tho. E imagine

3. p. q. 54. ar. 4.
3. ad 1. & 4.
di. 44. dist. 1.
ar. 2. q. 3.

p. q. 1. ar. 6.
o. & veri. q.
14. arti. 7. c.
14. 1. & Ma.
4. q. arti. 1. q.
11. p. q. 9.
arti. 1. ca. &
21. q. 6. arti.
1. ad 3.